

**НЯМА ДА ПОЛУЧИТЕ
ОМРАЗТА МИ**

« vous n'aurez pas ma haine »

By Antoine Leiris

© Librairie Artheme Fayard 2016

© Паулина Стойчева Мичева, *превод от френски*

© Дамян Дамянов, *художник на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2016

ISBN: 978-954-28-2169-4

Антоан Леѳри

Няма да получите Опразата ми

Превод от френски Паулина Мичева

 ciela

Търсих я навсякъде.

„...“

– Има ли още хора там?

– Господине, трябва да се подготвите за най-лошото.

ЕДНА НОЩ В АДА

13 ноември
22:37 ч.

Мелвил е заспал, без да мърмори, както прави обикновено, когато майка му не е тук. Той знае, че с татко приспивните песнички не са толкова нежни и прегръдките не са така топли, затова не настоява за повече.

За да остана буден, докато тя се прибере, чета. История за писател детектив, който открива, че друг писател убиец всъщност не е написал романа, заради който някога е пожелал да стане писател. След поредица от обрати откривам, че писателят убиец не е убил никого. Много шум за нищо. Телефонът ми, поставен на нощната масичка до леглото, избръмчава.

„Ей, всичко наред ли е? Вкъщи ли сте?“

Не искам да ме притесняват. Мразя тези съобщения, които не казват нищо. Не отговарям.

„Всичко наред ли е?“

„...“

„В безопасност ли сте?“

Какво трябва да означава това „в безопасност“? Оставям книгата и притичвам до хола на пръсти. Не бива да будя бебето. Грабвам дистанционното. Отнема цяла вечност, за да се

включи кутията на ужасите. Терористична атака на „Стад дьо Франс“. Образите не казват нищо. Мисля си за Елен. Трябва да ѝ се обадя, да ѝ кажа, че е по-добре да вземе такси на връщане. Но има и още нещо. По коридорите на стадиона хора са застинали вцепенени пред някакъв екран. Не виждам това, което гледат, само изразенията на лицата им. Изглеждат потресени. Взират се в нещо, което не мога да видя. Все още не. После в долната част на моя телевизор лентата с новините, която минава прекалено бързо, внезапно спира. Краят на невинността.

„Атентат в „Батаклан“.“

Звукът изчезва. Чувам само ударите на сърцето си, което се опитва да изскочи от гърдите ми. Тези три думи отекват в главата ми като ехо, което явно не желае да свърши. Една секунда продължава цяла година. Година мълчание, която се е настанила тук, на моя диван. Сигурно е грешка. Проверявам дали е отишла точно на това място, може би съм объркал нещо или пък съм забравил. Но концертът наистина е в „Батаклан“. Елен е в „Батаклан“.

Картината изчезва. Вече не виждам нищо, но усещам мощен електрически шок, преминаващ през тялото ми. Искам да изтичам навън, да открадна кола, да изляза и да я потърся. Чувство на неотложност прогаря вътрешността на черепа ми, не усещам нищо друго. Само движението

може да потуши тези пламъци. Но съм парализиран, защото Мелвил е с мен и аз съм в капан. Осъден да наблюдавам безпомощно как пламъците се разпространяват. Искам да крещя, но е невъзможно, не трябва да будя бебето.

Сграбчвам телефона си. Трябва да ѝ се обадя, да говоря с нея, да чуя гласа ѝ. Контакти. „Елен“, просто Елен. Така и не промених името ѝ в списъка си с контакти, не добавих „моя любов“ или снимка на двамата ни. Нито пък тя. Обаждането, което така и не получи онази нощ, беше от „Антоан Л.“. Звъненето прекъсва. Гласова поща. Затварям, обаждам се отново. Веднъж, два пъти, сто пъти. Колкото е нужно.

Имам чувството, че диванът, на който съм седнал, ме задушаваше и ме поглъща в себе си, че целият апартамент се срутва върху мен. При всяко неприето обаждане пропадам все по-надълбоко в руините. Всичко ми се струва чуждо. Светът покрай мен избледнява. Нищо не е останало – освен нея и мен. Обаждане от брат ми ме връща в реалността.

– Елен е там.

В мига, в който произнасям тези думи, осъзнавам, че няма връщане назад. Брат ми и сестра ми идват в апартамента ни. Никой не знае какво да каже. Няма какво да се каже. Няма дума,

име за това. Телевизорът в хола е включен. Чакаме, забили очи в неспиращите новинарски канали, които вече са започнали да се надпреварват да измислят най-сензационните заглавия, най-зловещите, такива, които ще ни накарат да продължим да гледаме, зрители на разпадането на света. „Сеч“, „клане“, „кървава баня“. Изключвам телевизора, преди да бъде произнесена думата „касапница“. Прозорецът към света е затворен. Реалността се завръща.

Жената на Н. ми звъни. Той бе в „Батаклан“ с Елен. В безопасност е. Обаждам му се, той не отговаря. Веднъж. Два пъти. Три пъти. Най-накрая вдига. Майката на Елен се присъединява към нас.

Трябва да действам, да направя нещо. Имам нужда да изляза навън, бързо, не само за да я намеря, а и за да избегна армията от неизречени думи, заела позиция в хола ми. Брат ми разчиства пътя за мен. Без да каже и дума, вади ключовете на колата си. Уговаряме се шепнешком. Затваряме съвсем тихо вратата зад себе си. Не трябва да събуждаме бебето.

Преследването на духове може да започне.

В колата цари тишина. В града край нас – също. От време на време болезнените писъци на сирена нарушават притихналата мъгла, спус-

нала се над Париж. Купонът приключи. Фанфарите замлъкнаха. Обикаляме всички големи болници, навсякъде, където биха могли да са откарали ранените. „Биша“, „Сен Луи“, „Салпетриер“, „Жорж Помпиду“... Тази нощ смъртта се е разпръснала из всички краища на френската столица. Един от нейните продавачи на билети ме очаква на всяка спирка. „Търся съпругата си. Беше в „Батаклан“.“ Името ѝ не е в никой от списъците. Но всеки път ми дават това, което търся, ново основание да продължа. „Не всички ранени са идентифицирани.“ „Завели са някои оцелели и в „Биша“.“ „Някои от тях дори са били отведени в болници в предградията.“ Оставям телефонния си номер, знаейки, че няма да ми се обадят. Тичам към колата. Тишината на пътя ми липсва.

Уличните лампи се точат встрани на околноръстното шосе. Нощта напредва. Всяка светлина ме води крачка по-близо до хипнозата. Тялото ми вече не ми принадлежи. Духът ми е отдаден на пътя. Ако продължа да обикалям отново и отново по това прекалено стегнато шосе, което задушава града в прегръдката си, все някога нещо ще се случи.

Дори когато не е останало място, където бихме могли да потърсим, продължаваме да шофираме. Имам нужда да избягам. Да се махна от тук възможно най-далече, да не се връщам. Да

продължа до края на пътя... за да видя дали има край, край на всичко това.

Виждам го, края на пътя.

Екранът на телефона ми присветва, когато се включва сутрешната аларма. Седем часът сутринта е.

След половин час Мелвил трябва да си изпие шишето с мляко. Сигурно все още спи. Детски сън, незасегнат от ужасите на света.

Време е да се върна у дома.

– Вземи изхода към Порт дьо Севр...